

РЕШЕНИЕ

№ 1893

гр. Варна, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Светла В. Пенева
Красимир Т. Василев

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова
като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско дело № 20213100502551 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по повод две въззивни жалби:

1/ въззивна жалба на „ОВЪРСИЙЗ ХОРЗОНТ“ АД, ЕИК 202058004 срещу Решение № 262234 от 09.07.2021г. по гр.д. № 9116/2020г. по описа на ВРС, X-ти състав, **В ЧАСТТА МУ**, с която на основание чл. 49 вр. чл. 45 и чл. 86 от ЗЗД въззивникът е осъден да заплати на ЕВ. В. Т. с ЕГН ***** сумата от **1500 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, страдания и неудобства, понесени вследствие на травматично увреждане – разкъсно-контузна рана на лявото коляно, получена вследствие удар в ръб на издадена на пешеходната зона плоча около нощен клуб „Х.“, гр. Варна, настъпило на 03.08.2018г. при излизане от клуба около 01:30 часа, собственост на ответника, в причинна връзка с бездействието на служителите на ответника, на които е възложено поддържането и обезопасяването на този участък, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 03.08.2018г. до окончателното плащане на задължението.

Въззивната жалба е основана на оплаквания за неправилност на решението в обжалваната част и постановяване в нарушение на материалния закон. Изложени са доводи, че в конкретния случай не са установени елементите от фактическия състав на деликта по реда на чл. 49 от ЗЗД – по делото не е установено кой е възложил ремонта и поддръжката на процесния участък, в който е настъпило увреждането, кой отговаря за обезопасяването му и дали същият се намира на територията на комплекс „Х.“. По делото липсват доказателства, установяващи връзката между дружеството ответник и извършените ремонти на мястото на

инцидента, както и такива, че именно това дружество е отговорно за неговата поддръжка. Липсват доказателства и за това, че именно „ОВЪРСИЙЗ ХОРЗОНТ“ АД стопанисва комплекс „Х.“. При липса на доказателства за релевантния факт, че именно въззивното дружество е възложило ремонта, поддръжката и обезопасяването на участъка, в който е настъпило увреждането, че именно то стопанисва и управлява комплекс „Х.“, че местонастъпването на инцидента попада в територията на комплекса, за чиято поддръжка отговаря ответника, то предпоставките за ангажиране на деликтната отговорност на дружеството не са осъществени по делото. В този смисъл отправил искане предявеният иск като недоказан по основание да се отхвърли, в която насока да се ревизира и обжалваното решение.

В отговор на жалбата Е.Т. оспорва доводите в нея. Поддържа, че по правната си същност доводите, на които жалбата е основана са правоизключващи възражения, които не са заявени пред първата инстанция в рамките на преклузивните процесуални срокове. Заявените такива за първи път в хода по същество на делото и във въззивната жалба са преклудирани съгласно чл. 133 от ГПК. От друга страна обстоятелството, че увреждането е настъпило в зоната на комплекс „Х.“ се установява от всички събрани по делото доказателства, а че ответното дружество, към датата на инцидента стопанисва и управлява комплекса се установява от обявените по партидатата му в ТРРЮЛНЦ актове. Фактът, че дружеството управлява и стопанисва комплекс „Х.“ не е и оспорен от ответника. Ето защо именно ответника е възложител на дейностите по поддръжка и обезопасяване на участъка. Отправила искане в обжалваната част решението като правилно да се потвърди.

2/ въззивна жалба на ЕВ. В. Т. срещу Решение № 262234 от 09.07.2021г. по гр.д. № 9116/2020г. по описа на ВРС, Х-ти състав, **В ЧАСТТА МУ**, с която **на основание чл. 49 вр. чл. 45 и чл. 86 от ЗЗД** е отхвърлен предявеният от въззивницата срещу „ОВЪРСИЙЗ ХОРЗОНТ“ АД, ЕИК 202058004 иск за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата **над 1500 лева до размер на иска от 3000 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, страдания и неудобства, понесени вследствие на травматично увреждане – разкъсно-контузна рана на лявото коляно, получена вследствие удар в ръб на издадена на пешеходната зона плоча около нощен клуб „Х.“, гр. Варна, настъпило на 03.08.2018г. при излизане от клуба около 01:30 часа, собственост на ответника, в причинна връзка с бездействието на служителите на ответника, на които е възложено поддържането и обезопасяването на този участък, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 03.08.2018г. до окончателното плащане на задължението.

Въззивната жалба е основана на оплаквания за неправилност на решението в обжалваната част и постановяване при съществено нарушение на процесуалните правила. Обективира съображения за неправилност на извода за наличие на съпричиняване от страна на ищцата, определено на 50%, в който размер е намалено определеното обезщетение в нарушение на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД. Поддържа, че в случая не е налице причинно-следствена връзка между поведението на пострадалата, с което тя обективно да е създавала предпоставки за настъпване на увреждането. Релевантен за съпричиняването е само онзи конкретно

установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало до увреждането. Съдът не е посочил в какво конкретно действие или бездействие се изразява приносът на пострадалата за настъпване на увреждащото събитие, да прецени доколко действията на пострадалата са допринесли за резултата и въз основа на това да определи обективния му принос. По делото не са въведени точни и ясни възражения за наличие на конкретни противоправни действия и бездействия на въззивницата, които са допринесли до степен 50% за настъпване на вредоносния резултат, нито по делото са налице доказателства, установяващи проявлението на такива действия и бездействия. От показанията на свидетеля М. е установено, че ръбът, причинил увреждането, навлиза в пешеходната зона, не е видим за пешеходците, а участъкът не е достатъчно осветен. Ето защо необоснован е изводът на ВРС, че ищцата не е проявила достатъчна съобразителност и внимание, като „е ударила себе си“ в издатината на плочата, която е само 3.5 см. Не може да се приеме, че придвижването в пешеходна зона при наличие на небезопасна плоча с остър ръб, създаващ опасност от нараняване, отрича проявената от пешеходеца нормална дължима грижа за здравето и телесната му цялост. Отправила искане решението в тази част да се отмени, а предявеният иск за обезвреда се уважи за разликата до 3000 лева.

В отговор на жалбата „Овърсийз Х.“ АД оспорил доводите в нея и обосновал правилност на решението в оспорваната част. Посочил, че от заключението на СТЕ е установено, че процесната издатина е издадена на 0.35 м. и то в самия край на пътеката, както и че при невнимание от страна на посетителите може да се получи нараняване. Ето защо правилно съдът е приел, че пострадалата не е подхождала с нужното внимание и с това допринесла за настъпване на увреждащия резултат. Отправил искане решението в тази част да се потвърди.

В хода на проведените по делото съдебни заседания, страните поддържат изразената позиция по спора, като всяка претендира присъждане на разноски.

При проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, съобразно нормата на чл. 269, пр. I от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост. По останалите въпроси изхождайки от доводите в жалбите, съдът съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по повод предявени от ЕВ. В. Т. срещу „Овърсийз Х.“ АД, ЕИК 202058004 осъдителен иск за обезщетение от непозволено увреждане с правно основание чл. 49 вр. 45 вр. чл. 52 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати сумата от **5000 лв.**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, страдания и неудобства, понесени вследствие на травматично увреждане – разкъсно-контузна рана на лявото коляно, получена вследствие удар в ръб на издадена на пешеходната зона плоча около нощен клуб „Х.“, гр. Варна, настъпило на 03.08.2018г. при излизане от клуба около 01:30 часа, собственост на ответника, в причинна връзка с бездействието на служителите на ответника, на които е възложено поддържането и обезопасяването на този участък, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 03.08.2018г. до окончателното плащане на задължението.

Фактическите твърдения, на които е основан иска са в следния смисъл: на 02 срещу 03.08.2018г., около 13:30 часа ищцата излязла от нощен клуб „Х.“, находящ се в гр. Варна. Вървейки в пешеходната зона около комплекса се ударила в твърд, остър предмет, който силно наранил лявото ѝ коляно. Испитала нетърпима болка, залитнала и извикала от уплаха. Установила, че коляното ѝ е разкъсано и струи силно кръв. Нараняването ѝ било причинено от стърчащо – каменно покритие, облицоващо бордюра, с остър ръб, който стърчи и попада в пространството за преминаване на посетители и пешеходци, създавайки риск за безпрепятствено преминаване в пешеходната зона. Нараненото коляно се подуло, прилошало ѝ, незабавно посетила спешен център при МБАЛ „Св. Анна – Варна“ АД, където била прегледана от лекар, последвала хирургична обработка на раната чрез поставяне на шевове и извършена ТАП манипулация. Вследствие травмата понесла затруднения в ежедневието си; силни болки, за които приемала обезболяващи средства няколко дни; затруднено било движението и обслужването ѝ, а след премахване на шевове останал белег върху коляното ѝ с размер около 4 см.; плановите ѝ за лятото на 2018г. се осутили, поради ограничението в движенията, болките и преживяния стрес. За репарация на описаните неимуществени вреди отправила искане за осъждане на ответника да заплати като справедлив еквивалент исковата сума, ведно със законната лихва от момента на увреждането.

В отговор на исковата молба, „Овърсийз Х.“ АД оспорил иска по основание и по размер. Навел твърдения, че описаното увреждане е настъпило по изключителна вина на пострадалата. Оспорил твърденията за продължителността и интензитета на търпените болки, както и наличието на пряка причинно следствена връзка между настъпилия инцидент и полученото телесно увреждане. Оспорил също и размера на иска с доводи за завишеност и несъответствие с действително понесените неимуществени вреди и критериите за справедливост по чл. 52 от ЗЗД. В условията на евентуалност, заявил възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата. Последната не е подходила с необходимото внимание при движението си по процесния участък – в компания на приятели, движейки се по алеята и вследствие на разсеяност съпричинила вредния резултат. Отправил искане в тази връзка за постановяване на решение, с което предявеният иск бъде отхвърлен с извод за неоснователност.

С уточняваща молба в първо съдебно заседание ищцата уточнила, че описаните вреди са понесени от нея в причинно-следствена връзка с неправомерните действия и бездействия на служители на дружеството ответник, изразяващи се в извършване на нерегламентирани СМР, без съгласувани проекти, представляващи полагане на допълнително, каменно покритие върху бордюра, който първоначално е изграден с обезопасени краища, което покритие създава опасност от увреждане на преминаващите пешеходци. Допуснато е ползване на вещта без обезопасяване на участъка, в който острите ръбове на допълнителното покритие навлизат в зоната за движение на пешеходци. Заявила и евентуално основание – че вредите са понесени в причинно-следствена връзка със свойствата и естеството на самата вещ /бордюр с остър ръб/.

Ответникът заявил, че поддържа предприетото в отговора на исковата молба оспорване на предявените искове, а в хода на устните състезания оспорил като недоказана пасивната материалноправна легитимация по иска.

СЪДЪТ, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното от фактическа страна:

От лист за преглед на пациент, издаден от Спешно отделение на МБАЛ „Света Анна – Варна“ АД се установява, че на 03.08.2018г. в 02:30ч. Е.Т. е приета за преглед. Поставена е диагноза разкъсно-контузна рана на ляво коляно. Извършена е първична хирургична обработка на раната – шев, направен ТАП и е изпратена за лечение в дома.

Съгласно медицинско удостоверение, издадено от д-р Д. Д., при преглед на ищцата по нейно желание на 13.09.2018г. е установен Г-образен розов белег на лявата колянна става, със следи от хирургична обработка. Даденото заключение е в смисъл, че се касае за състояние след разкъсно-контузна рана в областта на лявото коляно, която е резултат на удар с или върху твърд предмет с подчертан ръб, би могла да бъде получена по указаните време и начин и е обусловила временно разстройство на здравето неопасно за живота.

По инициатива на ищцата по делото са ангажирани гласни доказателства посредством показанията на свидетеля С. М.. От същите се установява, че на 02 срещу 03.08.2018г. свидетелката, заедно с ищцата и приятели били в нощен клуб „Х.“. Решили да излязат навън и докато излизали от заведението и вървяли, ищцата се ударила на незабележим и издаден към пешеходната пътека ръб на облицовката, на който закачила коляното си, уплашила се, изпищяла и паднала. Видялата отворена кървяща рана на коляното ѝ, а Е. била много притеснена и търпяла силна болка. Помолили охраната на заведението за медицински комплект за първа помощ, но те отказали да помогнат, поради което посетили Спешен център заедно с кола на техни приятели. Там са ѝ оказали първа помощ, извършили шев и превръзка на раната. Участъкът, в който се е случило нараняването не бил достатъчно осветен. Имало поставени декоративни лампи в храстите, но е нямало как да се забележи самият ръб, издаден на пешеходната пътека. Той се сливал и със самия парапет. След инцидента Е. изпитвала болки, приемала болкоуспокояващи средства, била напрегната, не можела да се движи свободно и да излиза навън. Изпаднала в депресия, като всички планове, които имала за лятото останали нереализирани.

По искане на ответника като свидетел по делото е разпитан д-р Д. Д., който в показанията си посочва, че не си спомня конкретния случай. Посочва обаче, че изразът „тъп предмет“ се пише в медицинските удостоверения подчертано при всички случаи. Според д-р Д. раната на коляното е възможно да се получи при удар в ръб на издадената плоча, виден в снимковия материал по делото.

Пред ВРС е прието заключение на СТЕ, от което се установява следното: инцидентът с ищцата е настъпил в Морската градина на гр. Варна, в зоната/подхода към южната част на ресторант Х.. На място са формирани паркови части и градини, изградени са оградащи стени /подпорни стени/, с различна височина, спрямо пътеката обслужваща южната част на

заведението. От извършен оглед на 13.04.2021г. на място в по-голямата си част тези стени са облицовани с гранитни плочи. На място крайната завършваща плоча, откъм скулптурите на терена, е с по-голяма ширина от останалите Х.ално поставени плочи. Тя е издадена на около 3.5 см от страна на пътеката, като същата е укрепена с бетонна основа със същата дебелина. За такъв тип ремонтни дейности не се изисква разрешение за строеж. Ръбовете на гранитната плоча попадаща в зоната, предвидена за преминаване на пешеходците по алеята са заоблени към актуалния момент. Единствено тази гранитна плоча покриваща стената с височина от 0.50 м е издадена с 3.5 см в зоната за преминаване на обслужващата пътека към заведението в южната част на ресторант Х., която пътека е с ширина към 1.00-1.20 м. При невнимание на посетителите може да предизвика нараняване. Плочата не е премахната, а ръбовете ѝ са обезопасени към момента на огледа, като са заоблени. Към заключението е приложен и снимков материал.

За безспорно и ненуждаещо се от доказване в отношенията между страните е прието обстоятелството, че към момента на злополуката издаденият към пешеходната пътека остър ръб на гранитната плоча е съществувал.

По делото е прието заключение и на СМЕ, от което се установява, че при преглед на ищцата на 15.04.2021г. е установен спокоен белег в областта на ляво коляно по предно-външната му страна с Г-образна форма и големина около 3 см. Движенията в колянната става са в пълен обем. Механизмът на получаване на травматичното увреждане е удар с тъп или върху тъп твърд предмет. Ориентировъчен срок на възстановителния период е около 15-20 дни. В резултат на раната е останал видим белег по предно-външната страна на лявото коляно, който обуславя известно загрозяване на областта. В обясненията си експертът посочва, че конците при зашиване на подобна рана се свалят на тридесетия ден. Белегът, който е останал най-вероятно ще остане такъв, с възможност да намалее с помощта и възможностите на козметичната хирургия.

СЪДЪТ, въз основа на така установеното от фактическа страна, прави следните **правни изводи**:

Съгласно чл. 49, ал. 1 от ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнение на тази работа. Отговорността по чл. 49, ал. 1 от ЗЗД е за чужди виновни противоправни действия; има обезпечително-гаранционна функция; не произтича от вината на лицето, което е възложило работата. Възникването на тази отговорност е обусловена от установяване на следните предпоставки: че натовареното лице е причинило вредата на пострадалия противоправно и виновно, и то при или по повод на възложената му работа. В случаите, когато пострадалият е допринесъл за настъпването на вредите, приложение намира разпоредбата на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД.

В конкретния случай, деликтната отговорност на въззивното юридическо лице е обоснована с твърдение за причиняване на вреди от противоправното бездействие на негови служители, на които към 03.08.2018г. е възложено задължението за поддържане и

обезопасяване на участъка около комплекс „Х.“, довело до наличие на допълнително, каменно покритие върху бордюра, създаващо опасност от увреждане на преминаващите пешеходци. В причинна връзка с неизпълнение задължението на собственика на терена и на комплекса да осигури чрез натоварените за целта свои служители безопасното придвижване на посетителите му, ищцата е получила разкъсно-контузна рана на ляво коляно, вследствие на която травматична увреда понесла описаните в исковата молба неимуществени вреди, свързани с претърпени от нея болки и страдания, последица от телесното увреждане.

Оспорени в тази връзка са местонастъпването на злополуката, механизма на настъпване на увредата, както и материалноправната легитимация на дружеството ответник, с доводи, за липса на териториална връзка между мястото на инцидента и комплекс „Х.“, както и връзка между дружеството ответник и извършените ремонти на мястото на инцидента и въобще стопанисването на комплекса. Тези доводи, поддържани и в първата жалба са неоснователни.

Установено е по спорните факти от заключението на СТЕ, което съдът кредитира като обективно, непосредствено и неоспорено от страните по делото, както и от показанията на свидетеля М., които съдът цени като преки показания на очевидец на инцидента, ясни и конкретни, логично и последователно подредени, както и приема същите за добросъвестно изложени пред съда, че инцидентът с ищцата на 03.08.2018г. е настъпил в Морската градина на гр. Варна, в зоната/подхода към южната част на ресторант Х. в участъка, в който част от стената с височина 0.50 м. е покрита с гранитна плоча, издадена с 3.5 см в зоната за преминаване на обслужващата пътека към заведението, която пътека е с ширина към 1.00-1.20 м. Безспорно този участък, осигуряващ достъпа до заведението съставлява прилежаща територия към обекта и задължението за поддържането му в изправност и обезопасяването му принадлежи на търговецът – собственик или наемател, експлоатиращ обекта /чл. 12 от Наредба на ОбС Варна за реда за провеждане на търговска дейност на територията на община Варна, приета на 04.05.2005г./. От служебна справка в деловодната система на ВОС от друга страна, съдът установи, че по силата на одобрена съдебна спогодба по гр.д. № 2361/2010г. по описа на ВОС, „Овърсийз Х.“ ООД /сега АД/ на основание отделяне по реда на чл. 261 и сл. от ТЗ /отм./, извършено през 2002г. е собственик на описаните в спогодбата недвижими имоти, сред които и комплекс „Х.“, включващ ресторант, кафе, пиано-бар, нощен клуб, офиси и др., а от справка в Търговския регистър и публикувания в същия годишен доклад за дейността на дружеството, съдът установи, че към 2018г. именно въззивното дружество управлява комплекс „Х.“ в гр. Варна, включващ комплекс от заведения, в т.ч. и нощния бар, пред който е настъпила злополуката с ищцата и хотелска част.

Механизмът на настъпване на травматичното увреждане от друга страна е установен от съвкупността на всички доказателства по делото – писмени и гласни такива, както и от неоспореното заключение на СМЕ. За безспорен и ненуждаещ се от доказване в отношенията между страните е приет факта, че към момента на злополуката издаденият към пешеходната пътека ръб на гранитната плоча е съществувал /т.е. към този момент не е бил

загладен и обезопасен/, а от показанията на д-р Д. Д., които съдът кредитира като незаинтересовани и професионално изложени, се установява, че раната на коляното е възможно да се получи при удар в ръб на издадената плоча, виден в снимковия материал по делото. Използваният в заключението на СМЕ израз „удар с тъп или върху тъп твърд предмет“ е общовъзприет и се вписва подчертано в съдържанието на медицинските удостоверения удостоверяващи телесното увреждане, поради което отнесен към конкретиката на случая не следва да се тълкува буквално.

Следователно, по делото са установени по категоричен начин елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане в хипотеза на чл. 49 вр. чл. 45 от ЗЗД, а именно: проявено е противоправно бездействие от страна на служители на въззивното дружество, на които е възложена работата по поддържането и обезопасяването на прилежащата територия – зоната/подхода към южната част на ресторант Х. в участъка покрит с гранитна плоча, издадена с 3.5 см в зоната за преминаване на обслужващата пътека към заведението, находящо се в комплекс „Х.“, собствен и управляван от ответното дружество към момента на настъпване на злополуката, в причинно-следствена връзка с което бездействие при преминаване през този участък ищцата получила разкъсно-контузна рана на ляво коляно, от което травматично увреждане понесла неимуществени вреди под формата на болки и страдания, уплаха, ограничения и загрозяващ белег на мястото на травмата.

Следва да се посочи, че задължението за обезопасяване във и пред всеки обект с обществено предназначение се извежда от общото задължение да не се вреди другиму, поради което неизпълнението му е противоправно. От проявеното бездействие на служителите на въззивното дружество по обезопасяване на прилежащата територия, осигуряваща подхода към заведението, са произтекли вреди за ищцата. Налице е пряка и непосредствена причинна връзка между бездействието на служителите на дружеството – собственик на търговския обект, настъпилия деликт и причинените в резултат на него вреди, поради което следва да бъде ангажирана отговорността му за обезвреда.

Претърпените от ищцата вреди са в пряка причинна връзка с бездействието на лицата, на които е било възложено от ответника задължението да следят за безопасността на прилежащия терен и своевременно да отстраняват рисковете за безопасността на клиентите, поради което са причинени по повод възложената им работа.

Справедливото обезщетяване на следващо място, каквото изисква чл. 52 от ЗЗД на всички неимуществени вреди, предполага определяне на точен паричен еквивалент на болките и страданията, на пораженията върху физическата цялост и психичното здраве на пострадалото лице, при отчитане на индивидуалните специфики на конкретния случай. В съответствие с трайната практика на ВКС и необходимостта пострадалата да бъде компенсирана в най-пълна степен за вредите, съдът взе предвид възрастта на пострадалата – млада жена на 19 години към 08.2018г.; икономическата конюнктура в страната за 2018г.; факта, че е получила лека телесна повреда /разкъсно контузна рана на ляво коляно/, наложила хирургическа обработка и зашиване, обусловило временно разстройство на

здравето неопасно за живота; зарастването на раната е продължило около месец; увреждането е причинило временна неработоспособност в период по-малък от един месец /15-20 дни/, в който на ищцата е предписано лечение в дома; движенията в колянната става не са засегнати и са в пълен обем; липсват данни за последвало усложнение на оздравителния процес; останалия загрозяващ белег по кожата на увреденото коляно; както и факта, че вследствие на инцидента и получената травматична увреда ищцата изпитала силен страх, болка и затруднение в ежедневието си съобразно установеното от показанията на свидетеля М.. След отчитане в съвкупност на всичко изброено, както и че оздравителния процес е приключил в рамките на 2-3 седмици, при останал белег на кожата в участъка на защитата рана, ВОС приема, че обезщетението за неимуществени вреди следва да се определи в общ размер на 1500 лв., предвид характера на претърпените неимуществени вреди, последиците от увредата във физически и здравен аспект, ведно със законната лихва, считано от датата на настъпването им. Съдът приема за неоснователни доводите в жалбата, сочещи несправедливост на присъдения размер на обезщетението, а доводът за съпричиняване на вредоносния резултат – за недоказан по основание. Основателни в тази връзка са поддържаните във втората жалба оплаквания, че по делото не е проведено пълно и главно доказване, установяващо конкретен принос на пострадалата, без който не би се стигнало до увреждането. Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД е налице винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди. Възражението за съпричиняване в случая е въведено в процеса бланкетно, съответно доказване на конкретно действие или бездействие на ищцата допринесло за настъпване на увреждащото събитие не е проведено успешно /твърдението за разсеяност на ищцата не е доказано/. Ето защо съдът не може да прецени доколко действията на пострадалата са допринесли за резултата и въз основа на това да определи обективния ѝ принос. При липса на конкретни фактически твърдения и доказване, съдът приема, че правото на пешеходеца, посетил нощен клуб и прилежащия му терен в процесното време е абсолютно, а територията във и около заведението следва да е обезопасена и сигурна, както с оглед предназначението на обекта, така с оглед на посетителите. В заключение, съдът приема възражението за съпричиняване за неоснователно, поради което обезщетението следва да се присъди съобразно възприетия размер от 1500 лв. За разликата до претендирания размер на обезщетението от 3000 лв. искът е недоказан по размер, поради което следва да се отхвърли.

В обжалваното решение, ВРС е постановил идентичен правен резултат, който като правилен и съобразен с чл. 52 от ЗЗД, следва да се потвърди.

С оглед изхода на делото пред ВОС, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 от ГПК всяка от страните има право на поискани разноски. Съгласно представен от въззиваемата списък, реализираните разноски под формата на платена държавна такса и възнаграждение за адвокат възлизат на 630 лв. Съгласно представен от въззивника списък, реализираните и претендирани разноски под формата на платено възнаграждение за адвокат възлизат на 500 лв. Доколкото адвокатското възнаграждение съобразно уговореното в договорите е

определено за защита по делото, без конкретика на уговорения размер за защита по всяка от разгледаните жалби, то съдът приема, че за защита по всяка жалба е уговорен равен размер на възнаграждението. Ето защо на всяка от страните следва да се присъди с оглед резултата ½ от платеното възнаграждение за адвокат. В този размер разноските следва да се възложат в тежест на всяка от страните.

Мотивиран от така изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 262234 от 09.07.2021г. по гр.д. № 9116/2020г. по описа на ВРС, Х-ти състав, **В ЧАСТТА МУ**, с която на основание чл. 49 вр. чл. 45 и чл. 86 от ЗЗД „ОВЪРСИЙЗ ХОРЗОНТ“ АД, ЕИК 202058004 е осъден да заплати на ЕВ. В. Т. с ЕГН ***** сумата от **1500 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, страдания и неудобства, понесени вследствие на травматично увреждане – разкъсно-контузна рана на лявото коляно, получена вследствие удар в ръб на издадена на пешеходната зона плоча около нощен клуб „Х.“, гр. Варна, настъпило на 03.08.2018г. при излизане от клуба около 01:30 часа, собственост на ответника, в причинна връзка с бездействието на служителите на ответника, на които е възложено поддържането и обезопасяването на този участък, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 03.08.2018г. до окончателното плащане на задължението.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 262234 от 09.07.2021г. по гр.д. № 9116/2020г. по описа на ВРС, Х-ти състав, **В ЧАСТТА МУ**, с която на основание чл. 49 вр. чл. 45 и чл. 86 от ЗЗД е отхвърлен предявеният от ЕВ. В. Т. с ЕГН ***** срещу „ОВЪРСИЙЗ ХОРЗОНТ“ АД, ЕИК 202058004 иск за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата над **1500 лева до размер на иска от 3000 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, страдания и неудобства, понесени вследствие на травматично увреждане – разкъсно-контузна рана на лявото коляно, получена вследствие удар в ръб на издадена на пешеходната зона плоча около нощен клуб „Х.“, гр. Варна, настъпило на 03.08.2018г. при излизане от клуба около 01:30 часа, собственост на ответника, в причинна връзка с бездействието на служителите на ответника, на които е възложено поддържането и обезопасяването на този участък, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 03.08.2018г. до окончателното плащане на задължението.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК „ОВЪРСИЙЗ ХОРЗОНТ“ АД, ЕИК 202058004 **ДА ЗАПЛАТИ** на ЕВ. В. Т. с ЕГН ***** сумата от **330 лева**, представляваща съдебни разноски пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ЕВ. В. Т. с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на „ОВЪРСИЙЗ ХОРЗОНТ“ АД, ЕИК 202058004 сумата от **250 лева**, представляваща съдебни разноски пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____